

Bin Dokuz Yüz Seksene Doğru Yetmiş İkinci Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 05 Şubat 2017

Yeni bir hayal kırıklığı ile memlekete dönmekten başka çarem kalmamıştı artık. Hocamın şoförüne beni garaja bırakmasını söyledim. İçimde yine fırtınalar esiyordu. Nasıl bilet aldığımı otobüse nasıl bildiğimi bile bilmiyorum. Sadece yapmam gereken şeyleri bir robot gibi yerine getiriyordum. O kadar üzülmiştim o kadar üzülmiştim ki, evdekilerin de bu duruma çok üzüleceklerini bile düşünmedim.

Eve geldiğimde kapıyı annem açtı. Yüzüme baktı ve hiç bir şey sormadı bile, sadece canın sağ olsun oğlum, bunu da atlatacağın. Kim bilir belli olmaz belki yine bir şans doğar, gün doğmadan neler doğar dedi. Annemi kucakladım bir süre öylece kaldım. Boynumun göz yaşları ile ıslandığını hissettim ve bu defa ben onu teselli etmeye çalıştım.

- Sen de üzülme anne, ne yapalım buraya kadarmış.
- Yok yavrum sen üzülmezsen ben de üzülmem, yeter ki kendini topla.
- Hemen değil belki, ama söz veriyorum en kısa zamanda toparlanacağım. Babam yok mu?
- Evdeydi aslında, dün akşam biraz fenalaştı, sağlık durumu iyi değil. Biraz önce gelip aldılar, bir gemi gelmiş, kontrole gitmesi gerekmiş.
- Doktora gitmedi mi? Neden hasta hasta işe gitti ki?
- Yarın gidecekmış, bilirsin babanı iş deyince duramaz, işi her şeyi onun.
- Bak şimdi, hasta hasta o da çok üzülecek yine.
- Yok sanmıyorum, o inanmamıştı zaten böyle bir hak verildiğine, sırf sen istedin diye gönderdi.

Babam ilk rahatsızlığını 1979 yılı sonbaharında geçirmişti. Teşhis önce kalp büyümesiydi, ancak daha sonradan akciğerlerinde de problem başladı. İlaçlar ve beslenme ile hayatı boyunca almadığı kadar kilo almıştı. Ama ardından tekrar kilo vermeye başladı. Hatta eskisinden daha da zayıf duruma geldi, sanki gün güne eriyordu. Annem üzülmez dese de benim durumum da onu çok etkilemişti.

Adamcağız kim bilir okulu bitirmemle ilgili ne hayaller kurmuştu. Odama çekildim yine sessiz sessiz ağladım.

Sonbaharda bir yaprak sararan gülüşlerim.
Yazdan umudu kestim ilk bahar artık çok zor.
Cam misali kırıldı yok oldu hep düşlerim.
Ateşten gömlek oldum yüreğime düştü kor.
Takvim yapraklarını birer birer sayarken,
Boşuna dilek tuttum gökte yıldız kayarken.

Kırılğan dalgaların dövdüğü bir kıyıyım.
Yalnızca Yaratanın, gördüğü bir kıyıyım.

Bir kuşun kanadında girdim su oluğuna.
Çekildim bir köşeye ağladım sessiz sakin.
Kahrederek dünyanın zemheri soğuşuna
Değıştirmek istedim düzeltemedim lakin.
Nice şiirler yazdım hülyalara dalarak.
İğneyle kuyu kazdım çaresizce kalarak.
Kırılğan dalgaların dövdüğü bir kıyıyım.
Yalnızca Yaratanın gördüğü bir kıyıyım.

O gece hiç odamdan çıkmadım. Gece yarısına doğru babamın çalışıyla kapının zili çaldı. Genelde kapıyı anahtarı ile açmazdı. Önce çıkıp kapıyı açayım diye düşündüm, biraz bekledim. Annemin kapıya doğru gittiğini duyunca çıkmaktan vazgeçtim. Bir uyku ağırlığı gelmişti üstüme, beynim müsaade etmese de gözlerim kapanıp duruyordu. Bir taraftan da kulağım dışarıdaydı. Fısıltı ile konuştuklarını duydum, belli ki benim durumumdan bahsediyorlardı. Az sonra sesler kesildi.

Birden babamın rahatsızlığını düşündüm, o uyku halim gidiverdi. Yeniden ağlamaya başladım. İnşallah, inşallah bir acı da ondan yaşamayız diye geçirdim aklımdan. Onu daha fazla üzmeye hakkım yoktu, sabah erkenden kalkıp mutlaka görmeliydim. Ama ne diyecektim ki, izah etmem gereken bir şey yoktu. Durum ortadaydı. Ayrıca çocukluğumdan beri annemle her şeyi daha rahat konuşur, bir sıkıntı olursa anneme anlatır. Babamdan ise çekinirdim. Şimdi artık eskiye göre daha fazla yakınlaşmıştık.

Ama şimdi de suçluluk duygusuyla ona yaklaşmaktan korkuyordum. Ancak her şeye rağmen bu dönemde ona destek olmam gerekirdi. Şimdi kendimi düşünme zamanı değildi.

Tek dileğim yaşamasıydı. Belki bir gün kısmet olur, ona getiremediğim diplomayı getirirdim. Bu da kolay bir şey değildi, bir kaç yıldan önce bir af yasaının çıkması mümkün görünmüyordu.

Sabaha karşı derin bir uykuya dalmışım, çok istememe rağmen o sabah babamı göremedim.

Yetmiş ikinci bölümün sonu
Mehmet Fikret ÜNALAN